

Arrest

nr. 64 983 van 18 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 15 mei 2009, verklaren er zich op 18 mei 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt de asielaanvraag van verzoekers bij beslissing van 12 april 2011, aangetekend verstuurd op 14 april 2011.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van R.M.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit Pejë. In de zomer van 1999 werd u door de Servische politie en het Servische

leger verplicht gedurende drie maanden greppels te graven en zakken met kiezelsteentjes te vullen. Tevens moest u drinkwater in- en uitladen. Hoewel de Albanezen de Roma in het algemeen niet apprecieerden, kende u persoonlijk na het einde van het gewapende conflict geen echte concrete problemen. Wel werd uw zoon L. omwille van zijn etnische origine regelmatig door Albanese leerlingen lastiggevallen. Onderweg van en naar school werd hij door hen geslagen. U sprak hierover met de schooldirectie die u beloofde de leerlingen aan te spreken op hun gedrag. Hoewel de problemen met uw zoon aanhielden, diende u geen klacht in bij de politie. Een zestal maanden vóór uw komst naar België werd u op straat aangesproken door een zekere L., een Albanees. Hij merkte op dat hij op de hoogte was van uw werk voor de Serviërs tijdens de oorlog in Kosovo. Hij sloeg u telkens hij u tegenkwam. Vier dagen voor uw vertrek uit Kosovo verwondde L. u met een ijzeren staaf aan uw hoofd. Uw partner, L. K. (O.V.6.433.821), verzorgde u bij uw thuiskomst. Een uur later meldde u het incident bij de politie die nota nam. De politie doorzocht de wijk waar L. vermoedelijk vandaan kwam. L. werd nooit gevonden. Omdat u de hele situatie beu was, besloot u naar het buitenland te vertrekken. Op 18 mei 2009 vroeg u in België asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw oude Joegoslavische paspoort (geldig van 11 november 1992 tot 11 november 1997), een kopie van uw oude Joegoslavische identiteitskaart (d.d. 23 juli 1992), uw UNMIK-identiteitskaart (d.d. 10 september 2008), een huwelijksakte van uw ouders, een kopie van uw oude Joegoslavische geboorteakte (d.d. 01 juli 1992), uw UNMIK-geboorteakte (d.d. 29 augustus 2008), twee UNMIK-attesten, respectievelijk opgesteld op 27 en 29 augustus 2008 waaruit blijkt dat UNMIK – in afwachting van een definitieve beslissing betreffende de status van Kosovo – niet in staat is om aan u en uw zoon L. het staatsburgerschap toe te kennen, twee UNMIK-geboorteaktes van uw zoon L. (d.d. 29 maart 2002 en d.d. 27 augustus 2008), en een schoolboekje van uw zoon voor het schooljaar 2007-2008.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnd wordt door het neerleggen van een aantal documenten waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Wat betreft de door u neergelegde UNMIK-geboorteakte op uw naam (d.d. 29 augustus 2008) blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat deze niet aan een aantal formele en inhoudelijke vereisten en/of kenmerken van een authentieke UNMIK-geboorteakte voldoet. Gezien aan deze akte geen bewijswaarde kan worden gehecht, kan evenmin enige bewijswaarde worden gehecht aan de volledig gelijkaardige UNMIK-geboorteakte op naam van uw zoon L. (d.d. 27 augustus 2008). Wat betreft de UNMIK-attesten d.d. 27 en 29 augustus 2008 dient te worden opgemerkt dat UNMIK nooit bevoegd is geweest om zich uit te spreken over het staatsburgerschap van inwoners van Kosovo. Bovendien was UNMIK anno 2008 niet langer verantwoordelijk voor het civiele bestuur in Kosovo. UNMIK kon dan ook toen geen attesten meer uitreiken.

Daarnaast dient te worden gewezen op een inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw samenwerking met Serviërs tijdens het gewapende conflict in Kosovo. Zo beweerde u bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u voor de Serviërs zakken met steentjes moest vullen, water moest in- en uitladen en ook wagens met wapens moest vullen (CGVS 07/06/2010, p. 5). Op uw derde gehoor maakte u geen enkel gewag van wapens die u moest laden en specificeerde u uitdrukkelijk behalve het laden en lossen van water en het vullen van zakken met stenen geen andere taken te hebben moeten volbrengen (CGVS 03/01/2011, p. 4). De geloofwaardigheid van uw beweerde gedwongen collaboratie tijdens de oorlog komt hierdoor op de helling te staan.

Voorts kan er evenmin aan de door u beweerde problemen met de Albanees L. ten gevolge van uw beweerde collaboratie enig geloof worden gehecht. Dit blijkt uit enkele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. U stelde na de oorlog gedurende jaren te zijn bedreigd, onheus te zijn behandeld, uitgescholden en te zijn geslagen door Albanezen (CGVS 15/02/2010, p. 7; CGVS 07/06/2010, p. 3; p. 7-8). Op uw gehoor op 3 januari 2011 stelde u echter dat u nooit concrete problemen heeft gekend met Albanezen, behalve met een zekere L. ongeveer zes maanden voor uw vertrek. U herhaalde deze stelling meermaals (CGVS 03/01/2011, p. 5-8). Waar u aanvankelijk stelde nooit klacht te hebben ingediend tegen L. (CGVS 15/02/2010, p. 7), verklaarde u tijdens uw tweede gehoor eenmaal bij de politie klacht ingediend te hebben. U diende klacht in vóór het laatste incident waarbij u tot bloedens toe op uw hoofd geslagen werd (CGVS 07/06/2010, p. 2). Bij het derde

gehoor verklaarde u dan weer dat u naar aanleiding van het laatste incident (waarbij u aan uw hoofd gewond raakte) wél klacht ingediend heeft (CGVS 03/01/2011, p. 6-7). Tot slot dient te worden gewezen op een inconsistentie tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner L.K. met betrekking tot problemen met Albanese. Waar uw partner verklaarde dat jullie woning voortdurend met stenen werd bekogeld (CGVS partner 14/01/2011, p. 4-5), maakte u tijdens geen enkel gehoor op het Commissariaat-generaal gewag van deze gebeurtenissen. Dat er aan uw problemen geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Ze is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de regio Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden **reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was**. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan de door u aangekaarte problemen in Kosovo geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Wat uw verklaringen betreft dat uw zoon in Pejë op school en onderweg naar school door Albanese leerlingen werd lastiggevallen (CGVS 03/01/2011, p. 5), dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u het probleem van uw zoon zonder problemen heeft kunnen aankaarten bij de directie. Men zou de leerlingen op hun gedrag hebben aangesproken en hen hebben gezegd hun handelingen te stoppen (CGVS 03/01/2011, p. 5). Toen de problemen met uw zoon bleven aanhouden, diende u geen klacht in bij de politie (CGVS 03/01/2011, p. 5). Uw uitleg voor uw nalaten, met name dat de ouders leerlingen waren, is niet afdoende. De autoriteiten kunnen immers niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van problemen en/of (criminele) feiten. Bovendien kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

In het kader van de door u aangehaalde discriminatie van uw zoon door medeleerlingen kan nog toegevoegd worden dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen – zoals hierboven reeds bleek – ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw oude Joegoslavische paspoort, de kopiën van uw oude Joegoslavische identiteitskaart en van uw oude geboorteakte en uw UNMIK-identiteitskaart bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, die door mij niet in twijfel worden getrokken. De huwelijksakte van uw ouders toont aan dat uw ouders officieel gehuwd waren. Dit staat evenmin ter discussie. De UNMIK-geboorteakte d.d. 29 maart 2002 op naam van uw zoon, L. R. staft zijn identiteit. Het schoolboekje van uw zoon L. voor het schooljaar 2007-2008 bevestigt uw verklaringen dat uw zoon in Kosovo naar school ging in de betreffende periode. Dit doet evenwel geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u naar aanleiding van zijn problemen van en naar school niet bij de Kosovaarse autoriteiten lacht kon indienen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van K.L.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u een Roma-zigeunerin en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit Pejë. U persoonlijk kende geen problemen in Kosovo, noch met de autoriteiten, noch met medeburgers. Uw partner, G. R.(O.V.6.450.337) werd tijdens de oorlog in Kosovo verplicht Serviërs in uniform te helpen. Na de oorlog werd uw zoon, L., omwille van zijn afkomst, op school regelmatig door Albanese leerlingen lastiggevallen. Onderweg werd hij door hen geslagen. U diende klacht in bij de directie van de school die u beloofde de leerlingen aan te spreken op hun gedrag. Hoewel de problemen met uw zoon aanhielden, diende u geen klacht in bij de politie. Tot aan uw vertrek werd uw woning met stenen bekogeld. U diende nooit klacht in naar aanleiding van deze incidenten. Enkele dagen voor uw vertrek kwam uw partner gewond naar huis. Hij meldde u dat hij door L., een Albanees, was geslagen. Uit angst voor deze persoon dienden jullie geen klacht in. U vertrok vanuit Kosovo naar België, waar u op 18 mei 2009 een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Joegoslavisch identiteitsboekje (licna karta; d.d. 21 mei 1993), uw UNMIK-identiteitskaart (d.d. 30 oktober 2000), een nationaliteitsattest

(d.d. 15 april 1993), uw oude geboorteakte (d.d. 22 februari 1973), uw UNMIK-geboorteakte (d.d. 29 augustus 2008) en een UNMIK-attest, opgesteld op 29 augustus 2008.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw partner, G. R., ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnd wordt door het neerleggen van een aantal documenten waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Wat betreft de door u neergelegde UNMIK-geboorteakte op uw naam (d.d. 29 augustus 2008) blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat deze niet aan een aantal formele en inhoudelijke vereisten en/of kenmerken van een authentieke UNMIK-geboorteakte voldoet. Gezien aan deze akte geen bewijswaarde kan worden gehecht, kan evenmin enige bewijswaarde worden gehecht aan de volledig gelijkaardige UNMIK-geboorteakte op naam van uw zoon L. (d.d. 27 augustus 2008). Wat betreft de UNMIK-attesten d.d. 27 en 29 augustus 2008 dient te worden opgemerkt dat UNMIK nooit bevoegd is geweest om zich uit te spreken over het staatsburgerschap van inwoners van Kosovo. Bovendien was UNMIK anno 2008 niet langer verantwoordelijk voor het civiele bestuur in Kosovo. UNMIK kon dan ook toen geen attesten meer uitreiken.

Daarnaast dient te worden gewezen op een inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw samenwerking met Serviërs tijdens het gewapende conflict in Kosovo. Zo beweerde u bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u voor de Serviërs zakken met steentjes moest vullen, water moest in- en uitladen en ook wagens met wapens moest vullen (CGVS 07/06/2010, p. 5). Op uw derde gehoor maakte u geen enkel gewag van wapens die u moest laden en specificeerde u uitdrukkelijk behalve het laden en lossen van water en het vullen van zakken met stenen geen andere taken te hebben moeten volbrengen (CGVS 03/01/2011, p. 4). De geloofwaardigheid van uw beweerde gedwongen collaboratie tijdens de oorlog komt hierdoor op de helling te staan.

Voorts kan er evenmin aan de door u beweerde problemen met de Albanees L. ten gevolge van uw beweerde collaboratie enig geloof worden gehecht. Dit blijkt uit enkele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. U stelde na de oorlog gedurende jaren te zijn bedreigd, onheus te zijn behandeld, uitgescholden en te zijn geslagen door Albanezen (CGVS 15/02/2010, p. 7; CGVS 07/06/2010, p. 3; p. 7-8). Op uw gehoor op 3 januari 2011 stelde u echter dat u nooit concrete problemen heeft gekend met Albanezen, behalve met een zekere L. ongeveer zes maanden voor uw vertrek. U herhaalde deze stelling meermaals (CGVS 03/01/2011, p. 5-8). Waar u aanvankelijk stelde nooit klacht te hebben ingediend tegen L. (CGVS 15/02/2010, p. 7), verklaarde u tijdens uw tweede gehoor eenmaal bij de politie klacht ingediend te hebben. U diende klacht in vóór het laatste incident waarbij u tot bloedens toe op uw hoofd geslagen werd (CGVS 07/06/2010, p. 2). Bij het derde gehoor verklaarde u dan weer dat u naar aanleiding van het laatste incident (waarbij u aan uw hoofd gewond raakte) wél klacht ingediend heeft (CGVS 03/01/2011, p. 6-7). Tot slot dient te worden gewezen op een inconsistentie tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner L. K. met betrekking tot problemen met Albanezen. Waar uw partner verklaarde dat jullie woning voortdurend met stenen werd bekogeld (CGVS partner 14/01/2011, p. 4-5), maakte u tijdens geen enkel gehoor op het Commissariaat-generaal gewag van deze gebeurtenissen. Dat er aan uw problemen geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Ze is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de regio Pejë in het bijzonder wel

degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden **reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was**. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan de door u aangekaarte problemen in Kosovo geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Wat uw verklaringen betreft dat uw zoon in Pejë op school en onderweg naar school door Albanese leerlingen werd lastiggevallen (CGVS 03/01/2011, p. 5), dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u het probleem van uw zoon zonder problemen heeft kunnen aankaarten bij de directie. Men zou de leerlingen op hun gedrag hebben aangesproken en hen hebben gezegd hun handelingen te stoppen (CGVS 03/01/2011, p. 5). Toen de problemen met uw zoon bleven aanhouden, diende u geen klacht in bij de politie (CGVS 03/01/2011, p. 5). Uw uitleg voor uw nalaten, met name dat de ouders leerlingen waren, is niet afdoende. De autoriteiten kunnen immers niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van problemen en/of (criminele) feiten. Bovendien kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

In het kader van de door u aangehaalde discriminatie van uw zoon door medeleerlingen kan nog toegevoegd worden dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen – zoals hierboven reeds bleek – ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw oude Joegoslavische paspoort, de kopiën van uw oude Joegoslavische identiteitskaart en van uw oude geboorteakte en uw UNMIK-identiteitskaart bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, die door mij niet in twijfel worden getrokken. De huwelijksakte van uw ouders toont aan dat uw ouders officieel gehuwd waren. Dit staat evenmin ter discussie. De UNMIK-geboorteakte d.d. 29 maart 2002 op naam van uw zoon, L. R. staft zijn identiteit. Het schoolboekje van uw zoon L. voor het schooljaar 2007-2008 bevestigt uw verklaringen dat uw zoon in Kosovo naar school ging in de betreffende periode. Dit doet evenwel geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u naar aanleiding van zijn problemen van en naar school niet bij de Kosovaarse autoriteiten klacht kon indienen.”

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servisch identiteitsboekje (licna karta dd.21/05/1993), uw UNMIK-identiteitskaart (d.d. 30 oktober 2000), uw nationaliteitsattest (d.d. 15 april 1993) en uw oude geboorteakte (d.d. 22 februari 1973) bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, die door mij niet in twijfel worden getrokken. Wat betreft de door u neergelegde UNMIK-geboorteakte (d.d. 29 augustus 2008) en het UNMIK-attest, opgesteld op 29 augustus 2008, dient te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat er hieraan, net zoals aan gelijkaardige documenten die door uw partner werden neergelegd (cf. supra), geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. De betreffende UNMIK-geboorteakte voldoet immers niet aan een aantal formele en inhoudelijke vereisten en/of kenmerken van een authentieke UNMIK-geboorteakte. Wat betreft het UNMIK-attest dient te worden opgemerkt dat UNMIK nooit bevoegd is geweest om zich uit te spreken over het staatsburgerschap van inwoners van Kosovo. Bovendien was UNMIK anno 2008 niet langer verantwoordelijk voor het civiele bestuur in Kosovo. UNMIK kon aldus geen attesten meer uitreiken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 3 van de wet motivering bestuurshandelingen en van het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers menen niet op de hoogte te zijn geweest dat de voorgelegde documenten vervalst zouden zijn. Volgens verzoekers blijkt uit het administratief dossier dat de authenticatie is gebeurd op basis van een EURASIL workshop desbetreffende die plaats vond op 13 juni 2005. Gezien de aangehaalde documenten dateren van 2008 is de informatie van het Commissariaat-generaal volgens verzoekers niet meer actueel.

Verzoekers menen dat de door de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te miniem en onvoldoende zijn om de beslissing afdoende te schragen. Verzoekers benadrukken wel degelijk naar de

politie te zijn gestapt maar besluiten dat het gebrek aan resultaat van het onderzoek te wijten was aan de onwil van de politie waardoor verzoekers geen verdere stappen hebben ondernomen. Verder verwijzen verzoekers naar een rapport van Amnesty International van 29 september 2010 in een poging om de informatie uit het administratief dossier te weerleggen.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verzoekers verwijzen naar een rapport van Amnesty International van 8 april 2010 en het eerder aangehaalde rapport van 29 september 2010 om aan te tonen wat er in werkelijkheid gebeurt in de plaats van de volgens verzoekers minder geloofwaardige informatie uit het administratief dossier. Verzoekers verwijzen naar artikel 3 EVRM dat een verbod inhoudt van onmenselijke of vernederende behandeling onafhankelijk van een geloofwaardig asielrelaas.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in artikel 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt. Verzoekers onderwerpen echter de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 19 maart 2010, nr. 40.499).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekers tonen met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maken een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk en slagen er geenszins in de schending van de aangehaalde bepalingen of beginselen aan te tonen (RvS, 26 februari 2007, nr. 168.263).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding (RvV, nr. 40.499 van 19 maart 2010). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld (RvV, nr. 9378 van 31 maart 2008; RvV, nr. 25.726 van 7 april 2009; RvV, nr. 52 321 van 2 december 2010).

2.3. De asielaanvragen van verzoekers zijn afgewezen op grond van het feit dat (i) verzoekers vervalste documenten neerleggen die de algemene geloofwaardigheid van hun relaas ondermijnen, (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de samenwerking met de Serviërs en zijn problemen met de Albanese L., (iii) verzoeker voor de problemen met zijn zoon beroep kan doen op de in zijn streek aanwezige autoriteiten, (iv) in het kader van de door verzoeker aangehaalde discriminatie van zijn zoon door medeleerlingen wordt opgemerkt dat het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie.

2.4. Waar verzoeker stelt dat hij niet op de hoogte is van het feit dat de door hem neergelegde documenten vervalsingen zouden zijn dient hij er vooreerst op gewezen te worden dat hij de volledige verantwoordelijkheid draagt van de stukken die door hem worden neergelegd ter ondersteuning van het asielrelaas. Verzoekers tonen hoe dan ook niet aan dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie niet langer actueel is. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat UNMIK nooit bevoegd is geweest om zich uit te spreken over het staatsburgerschap van inwoners van Kosovo en UNMIK anno 2008 ook niet langer verantwoordelijk was voor het civiele bestuur in Kosovo. Dit gegeven wordt door verzoekers niet weerlegd. Deze vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de algehele geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers.

2.5. Wat betreft de voorgehouden problemen met de Albanees L. beperkt verzoeker zich tot blote beweringen waar hij stelt dat er geen gevolg wordt gegeven aan zijn klacht omwille van onwil. Verzoeker slaagt er immers niet in hierdoor aan te tonen dat hij geen beroep kan doen op nationale bescherming. Het is immers niet zo dat, omdat de onderzoeken niet tot onmiddellijke resultaten leiden, ze niet gevoerd zouden worden.

2.6. De door verzoekers bijgebrachte rapporten van Amnesty International vermogen niet de bevindingen van de Commissaris-generaal aangaande de situatie van de Roma in Kosovo te weerleggen. Uit het aan het administratief dossier toegevoegd document '*Kosovo, veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor de Roma, Ashkali en Egyptenaren*' van 14 maart 2011 blijkt dat de informatie, waarop de bestreden beslissingen steunen, werd verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaats vond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie wordt nog geregeld geüpdatet. In tegenstelling tot wat het rapport van Amnesty International in algemene bewoordingen voorhoudt, kan er op grond van de informatie uit het administratief dossier die door het Commissariaat-generaal op het terrein werd ingewonnen bij diverse internationale actoren evenals bij vertegenwoordigers van de RAE zelf, niet worden aangenomen dat deze etnische minderheden niet over bewegingsvrijheid beschikken in Kosovo, noch dat deze minderheden geen vertrouwen koesteren in de daar aanwezige autoriteiten of dat een beroep op deze autoriteiten geen effect zou sorteren. Deze informatie geeft een beeld van de huidige situatie voor de Roma in Kosovo in het algemeen en voor de Roma in de regio Pejë in het bijzonder. De rapporten van Amnesty International bevatten bovendien eerder vaststellingen die algemeen van aard zijn waardoor zij zodoende geen afbreuk kunnen doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissingen steunen. Uit de toegevoegde informatie blijkt ook nog dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie van de RAE doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven.

2.7. Waar verzoekers in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet opnieuw refereren naar het reeds eerder aangehaalde rapport van Amnesty International verwijst de Raad naar wat reeds uiteen gezet werd supra 2.6. Met betrekking tot de door verzoekers voorgehouden schending van artikel 3 EVRM kan worden opgemerkt dat daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647, de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen stemmen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Hoe dan ook moeten verzoekers wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Verzoeker beperkt zich in casu tot een theoretische uiteenzetting en verzuimt een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat hij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER